

Arrest

nr. 344 107 van 1 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 25 maart 2026 houdende een overdrachtsbesluit (bijlage 26*quater*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 februari 2026 België binnen en verzoekt op 9 februari 2026 om internationale bescherming. Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat hij op 22 december 2025 in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Op 12 februari 2026 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening). Op 13 februari 2026 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse overheden, die op 17 februari 2026 op grond van artikel 18.1, b), van de

Dublin III-verordening instemmen met dit verzoek. Op 25 maart 2026 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing houdende een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op 26 maart 2026 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije.

Betrokkene wordt vastgehouden te CIM om de overdracht aan Bulgarije uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M. A. M. (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, diende op 09.02.2026 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij verklaarde bij de registratie van zijn verzoek reeds vingerafdrukken te hebben gegeven in Slovenië en Bulgarije en nergens eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Bij zijn registratie legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene illegaal het grondgebied van Bulgarije betrad op 12.12.2025 en eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije op 22.12.2025.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 12.02.2026. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde verschillende familieleden te hebben die in België of een andere lidstaat verblijven: S. F. (...) (een neef, erkend in België), S. N. (...) (een neef, erkend in België) en F. M. (...) (een maternale oom, erkend in Duitsland). Tijdens het persoonlijk onderhoud legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

De betrokkene verklaarde Afghanistan 1 jaar en 2 maanden na de machtsovername te hebben verlaten en te voet naar Pakistan (reistijden ongekend), Iran (1 jaar) en Turkije (24.06.2023 – 1 jaar en 6 tot 8 maanden) te zijn gereisd. Hij reisde te voet en per auto naar Bulgarije, waar hij 20 tot 25 dagen verbleef. Hij reisde te voet en per auto naar Servië (doorreis), per bus en te voet naar Bosnië (2 weken) en te voet en per taxi naar Kroatië (doorreis) en Slovenië (doorreis). De betrokkene reisde per trein naar Italië (doorreis) en per bus en per trein naar Frankrijk (doorreis) en België te zijn gereisd. Hij kwam aan in België op 08.02.2026.

Op 13.02.2026 stuurden onze diensten een terugnameverzoek naar de Bulgaarse instanties. De Bulgaarse instanties stemden op 17.02.2026 in met artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Zij vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening

(EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Bulgaarse instanties stemden op 17.02.2026 in met ons verzoek tot terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde dat er hem werd verteld dat België goed was en erkenning geeft. Hij verklaarde dat zijn twee neven hier zijn. Verder uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Bulgarije. Hij stelde dat hij daar niemand heeft en geen familie heeft. Hij stelde dat de tweede reden is dat de Bulgaarse grenspolitie hem veel heeft geslagen. Hij verklaarde dat hij accepteert dat hij geen documenten heeft, maar hij heeft zich niet misdragen. Als hij terug gebracht zou worden, heeft hij gehoord dat ze hem in een gesloten centrum zouden zetten voor 6 maanden.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 16.03.2026 vraagt de betrokkene dat België zijn verzoek om internationale bescherming zou behandelen conform artikel 17, de discretionaire bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013.

In de tussenkomst stelde de advocaat van de betrokkene dat de betrokkene geen familie, sociaal netwerk of ondersteuning heeft in Bulgarije. Hij haalde aan dat de betrokkene 2 neven heeft in België. Zijn aanwezigheid is van groot belang voor hun familiale stabiliteit. Een neef is minderjarig, de betrokkene is de

oom van deze neef en vormt een belangrijke steunfiguur. Een neef heeft een medische problematiek en heeft nood aan aanzienlijke ondersteuning en begeleiding.

Betreffend de verklaring dat hem werd verteld dat België goed is, benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening, waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betreffende de verklaring dat België erkenning geeft, is het dienstig er op te wijzen dat Bulgarije nog geen definitieve beslissing heeft genomen en dat geen enkele lidstaat voorafgaand aan een onderzoek ten gronde garanties op erkenning kan geven, dit geldt ook voor België. Het idee dat er meer kansen liggen in België is een subjectieve perceptie al dan niet op basis van statistieken of geruchten, gezien elk verzoek om internationale bescherming in elke lidstaat telkens individueel wordt behandeld en er op basis van de Dublinverordening voor elk verzoek één lidstaat verantwoordelijk is, is deze reden niet gegrond. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betreffende de verklaring dat zijn 2 neven in België zijn, verwijzen we in dit verband naar artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013 dat een definitie geeft van wie beschouwd kan worden als gezinslid. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van zijn neven.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) nr. 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst moesten bestaan, het kind, de broer of zus of ouder in staat moet zijn voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk moeten hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat we niet beschikken over concrete schriftelijke verklaringen of aanwijzingen die een afhankelijkheidsrelatie tussen de neven aantonen. We benadrukken dat de betrokkene in zijn gehoor aanhaalde dat zijn neven ver weg leefden in Afghanistan; hij verklaarde dat hij hen in België enkel nog maar aan de telefoon heeft gehad en dat ze elkaar nog niet hebben gezien. Hij verklaarde dat ze hem niet financieel of materieel steunen. We benadrukken dat de betrokkenen ook niet op hetzelfde adres of in dezelfde buurt verblijven, en dat de betrokkene niet heeft verzocht huisvesting in de buurt van zijn neven te verkrijgen. Uit deze elementen kunnen wij afleiden dat de aanwezigheid van de betrokkene in België niet bijdraagt aan de stabiliteit en het welzijn van het kind, alsook niet als essentieel wordt ervaren voor de verzorging van zijn neef. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek van de betrokkene en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende neven.

De betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije niemand en geen familie heeft. Dit werd herhaald in de tussenkoms van de advocaat van de betrokkene. We benadrukken dat het feit dat de betrokkene in de ene of andere lidstaat reeds mensen kent of een netwerk heeft geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije. Het al dan niet hebben van een netwerk van vrienden of landgenoten is geen criterium op basis waarvan de verantwoordelijkheid in het kader van een Dublinprocedure wordt vastgesteld.

De betrokkene verklaarde dat de Bulgaarse grenspolitie hem heeft geslagen, dat hij accepteert dat hij geen documenten heeft maar dat hij zich niet heeft misdragen. We benadrukken dat de betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staafde en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Gezien het feit dat de betrokkene de vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, denken we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat

geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel – in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang – en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van het gebruik van dwang door de politie aan de grens, we zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Verder herhalen we dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We wensen te verwijzen naar het in 2025 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2024 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 21.05.2024 werd opgesteld en die op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 49-50, 81). Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er al een beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 49-50, 81). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 81). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 82). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 82). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een

overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Na overdracht wordt de persoon naar een afdeling van het Registratie- en Opvangcentrum in Sofia gebracht. Dat geldt voor alle verzoekers voor wie nog geen definitieve beslissing werd genomen in Bulgarije. Daarna krijgt de persoon instructies over naar welk opvangcentrum hij mag gaan en hoe de procedure kan worde heropend (factsheet, blz. 2).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2024 waren daarvan maar 3225 plaatsen beschikbaar, aangezien de overige plaatsen niet geschikt worden geacht (AIDA-rapport, blz. 16, 85). Van de 3225 geschikte plaatsen waren er eind 2024 1579 ingenomen, d.w.z. 49 % (AIDA-rapport, blz. 85). We merken op dat de bezettingsgraad aanzienlijk lager ligt dan eind 2023, toen de bezettingsgraad 77% bedroeg (AIDA-rapport van 2024, blz. 82). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 50). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voorjaar tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2024 in Sofia slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 84), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen, ook dat ook Syriërs steeds vaker doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Voorts blijkt dat het aantal verzoekers aanzienlijk daalde, van 22 518 in 2023 naar 12 250 in 2024 (zie blz. 9 van het AIDA-rapport van 2024; en blz. 8 van het AIDA-rapport van 2025).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, blz. 78). Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet automatisch wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, blz. 50), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport over het jaar 2023 werden met betrekking tot de capaciteit nog grote moeilijkheden gemeld om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen (AIDA-rapport van 2024, blz. 50). In het meest recente rapport wordt nog gewag gemaakt van moeilijkheden, maar wordt niet langer gesproken over grote moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 43). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar uit het AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (blz. 50). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in

Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (e-mailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 86). Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat leefomstandigheden betreft (factsheet, blz. 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 86-87). Er worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 17, 87). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat het ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, blz. 17-18, 87).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 13-14). In 2024 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR onder meer wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de grens met Turkije en Griekenland en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 30). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en terugdrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije reizen en na overdracht een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. Hij zal er in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 14-15, 33).

De gemiddelde duur van de procedure is in 2024 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele kreeg overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2024 problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar. Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. Via een pilootproject van de Europese Commissie met Bulgarije zijn er extra tolken ter beschikking gesteld van het SAR. In het kader van een operationeel plan van het EUAA en Bulgarije is de hulp voor vertolking verlengd tot eind 2026 (AIDA-rapport, blz. 37-38). De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het

EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 88 – 89).

De betrokkene verklaarde dat als hij terug gebracht zou worden, hij hoorde dat ze hem voor 6 maanden in een gesloten centrum zouden zetten. Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 68 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 97-98). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vier werkdagen of zes kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33). De directie van de gesloten centra controleert maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C-163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig

en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 90). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 90). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) werd de vordering ingesteld binnen de tien dagen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat hij wordt vastgehouden in een gesloten centrum. Aldus heeft hij de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM laat verzoeker het volgende gelden:

“40. In casu blijkt nergens uit de bestreden beslissing noch uit het administratieve dossier dat een dergelijke afweging werd verricht.

41. Verzoeker heeft in het kader van de administratieve procedure uitdrukkelijk gewezen op het bestaan van nauwe familiale banden in België, met name met zijn twee neefjes, zijnde de zonen van zijn zus, die beiden in België alleen zijn en zonder enige meerderjarige familielid (zie stukken 3 tot 8). Bovendien werden beide neefjes ondertussen in België erkend als vluchteling (stukken 6-7). Eén van hen is trouwens nog steeds minderjarig (stuk 6).

42. Daarnaast bevindt de tweede, inmiddels meerderjarige neef van verzoeker zich in een bijzonder kwetsbare medische situatie (stukken 7 en 8). Hij is recent zwaar gewond geraakt na een val in een opvangcentrum van Fedasil in België, waarbij hij een rugbreuk heeft opgelopen (zie stuk 8). Voor deze ernstige verwonding staat een chirurgische ingreep gepland in april 2026.

43. Deze elementen werden uitvoerig uiteengezet door de raadvrouw van verzoeker in haar schrijven van 16 maart 2026 (stukken 3 tot 5). Niettemin werd op 26 maart 2026 de bestreden beslissing genomen, waarin weliswaar naar dit schrijven wordt verwezen, doch waarin op geen enkele wijze inhoudelijk wordt ingegaan op de daarin aangevoerde elementen.

44. Een dergelijke handelwijze kan niet worden weerhouden. De DVZ is immers gehouden om alle door verzoeker aangevoerde elementen op concrete en zorgvuldige wijze te onderzoeken en daarop afdoende te antwoorden. Deze verplichting vloeit niet alleen voort uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, maar vloeit eveneens duidelijk voort uit de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

45. Verzoeker vormt in deze context een belangrijke familiale steunfiguur. Als enige meerderjarige familielid in Europa en gezonde oom vervult verzoeker een essentiële rol in de ondersteuning en begeleiding van zijn

neefjes, in het bijzonder gelet op de minderjarigheid van één van hen en de ernstige medische toestand van de andere.

46. Niettegenstaande deze concrete en onderbouwde elementen, heeft de DVZ nagelaten om de aard en intensiteit van deze familiale banden te onderzoeken, noch werd nagegaan in welke mate er sprake is van een reële afhankelijkheidsrelatie.

47. De bestreden beslissing beperkt zich tot een louter formele benadering van het begrip "familie" in de zin van de Dublin III-verordening en verwerpt de aangevoerde elementen zonder enige inhoudelijke beoordeling in het licht van artikel 8 EVRM.

48. Een overdracht van verzoeker naar Bulgarije zou tot gevolg hebben dat hij feitelijk wordt gescheiden van zijn naaste familieleden in België, waaronder een minderjarige en een ernstig zieke neef, die momenteel in hoge mate afhankelijk zijn van verzoeker als enige aanwezige meerderjarige familielid in Europa. De verwijdering van verzoeker naar Bulgarije vormt dan ook een ernstige inmenging in zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven. Een dergelijke inmenging kan slechts worden gerechtvaardigd indien zij proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving, quod non in casu.

49. De DVZ heeft immers nagelaten om na te gaan of er in casu minder ingrijpende maatregelen mogelijk waren, met name de toepassing van de discretionaire clausule voorzien in artikel 17 van de Dublin III-verordening.

50. Bovendien werd het hoger belang van het kind, zoals gewaarborgd door artikel 6 van de Dublin III-verordening en artikel 3, §1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, op geen enkele wijze concreet in rekening gebracht.

51. Het minderjarige familielid van verzoeker heeft nochtans recht op een stabiele familiale omgeving en op de aanwezigheid van naaste familieleden die kunnen bijdragen aan zijn welzijn en ontwikkeling.

52. Door deze essentiële elementen volledig buiten beschouwing te laten, miskent de bestreden beslissing duidelijk de vereisten van artikel 8 EVRM en het beginsel van het hoger belang van het kind. 53. De bestreden beslissing is derhalve niet proportioneel en kan niet worden beschouwd als noodzakelijk in een democratische samenleving.

54. Ten slotte is ook het belang van het kind, gewaarborgd door artikel 3 §1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), volledig genegeerd.

55. Het minderjarige neefje van verzoeker werd erkend in België en bevindt zich thans in een bijzonder kwetsbare situatie. Hij heeft nood aan de aanwezigheid en ondersteuning van zijn meerderjarige oom, te meer daar zijn broer, die recent meerderjarig is geworden, een zware chirurgische ingreep dient te ondergaan ten gevolge van een ernstige medische aandoening. In deze uitzonderlijke context komt een belangrijke familiale ondersteuningsrol toe aan verzoeker, die als enige aanwezige meerderjarige familielid in Europa instaat voor stabiliteit, begeleiding en emotionele ondersteuning binnen het gezin.

56. De combinatie van de minderjarigheid van betrokkene en de ernstige medische toestand van zijn broer creëert een situatie van verhoogde afhankelijkheid en kwetsbaarheid. Deze omstandigheden veroorzaken bovendien aanzienlijke psychologische druk en stress bij het minderjarige neefje, hetgeen een negatieve impact kan hebben op zijn welzijn, ontwikkeling en gevoel van veiligheid.

57. Overeenkomstig artikel 3, §1 van IVRK verdrag dient het hoger belang van het kind een eerste overweging te vormen bij elke beslissing die hem aanbelangt. Dit impliceert dat de bevoegde overheid gehouden is om concreet en individueel te beoordelen welke gevolgen een eventuele verwijdering van verzoeker zou hebben op het welzijn van het betrokken minderjarige familielid.

58. In casu blijkt evenwel geenszins dat een dergelijke beoordeling heeft plaatsgevonden. Door geen rekening te houden met deze uitzonderlijke familiale en humanitaire omstandigheden, miskent de verwerende partij het hoger belang van het kind en handelt zij in strijd met haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht."

Vervolgens stelt verzoeker na een korte theoretische uiteenzetting over de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen als volgt:

"60. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en dat hij dient te worden overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublin III-verordening.

61. De motivering van de bestreden beslissing blijft evenwel beperkt tot een algemene en standaardmatige verwijzing naar de toepasselijke bepalingen van de Dublin III-verordening, zonder dat de concrete en individuele situatie van verzoeker op afdoende wijze wordt onderzocht en beoordeeld.

62. Meer bepaald wordt geen inhoudelijke beoordeling gemaakt van de door verzoeker en zijn raadvrouw aangevoerde essentiële elementen, waaronder het bestaan van nauwe familiale banden in België met zijn twee neefjes, die er erkend zijn als vluchteling en legaal verblijven, de minderjarigheid van één van deze neefjes, de bijzonder ernstige medische situatie van de andere neef, die een zware chirurgische ingreep dient te ondergaan, de rol van verzoeker als enige aanwezige meerderjarige familielid in Europa en als essentiële steunfiguur binnen deze familiale context en de concrete impact die een overdracht naar Bulgarije zou hebben op deze familiale situatie.

63. Hoewel in de bestreden beslissing formeel wordt verwezen naar het schrijven van de raadvrouw van verzoeker d.d. 16 maart 2026, blijkt nergens dat de daarin uiteengezette elementen op concrete en individuele wijze werden onderzocht, noch dat hierop een afdoende antwoord werd geformuleerd.

64. De verwerende partij beperkt zich aldus tot een louter formele en abstracte motivering, zonder een daadwerkelijke belangenafweging te maken in het licht van de specifieke omstandigheden van het dossier, noch in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 17 van de Dublin III-verordening.

65. De DVZ verwijst in de bestreden beslissing verder naar het EU-lidmaatschap van Bulgarije en naar het feit dat dit land partij is bij het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, om daaruit af te leiden dat er geen reden bestaat om te veronderstellen dat de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in Bulgarije minder waarborgen zou bieden dan in België. Deze redenering is evenwel te kort door de bocht, aangezien de loutere verdragsrechtelijke of Europese verbondenheid van een staat op zich niet volstaat om aan te tonen dat in de praktijk geen sprake is van schendingen van fundamentele rechten. De actuele mensenrechtensituatie in het land van overdracht dient steeds concreet en individueel te worden onderzocht alvorens tot verwijdering kan worden overgegaan.

66. Verzoeker heeft bovendien tijdens zijn verklaringen uitdrukkelijk aangegeven dat hij in Bulgarije het slachtoffer is geweest van geweld door de politie, waarbij hij werd geslagen. Dit element wijst op een individueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer. Dergelijke verklaringen worden bovendien ondersteund door talrijke objectieve bronnen, waaronder internationale rapporten die melding maken van politiegeweld en pushbacks ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije². Niettegenstaande het belang van deze elementen, blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat deze concrete en ernstige aanwijzingen op afdoende wijze werden onderzocht of beoordeeld.

67. Het EHRM heeft nochtans duidelijk geoordeeld dat het wederzijds vertrouwensbeginsel, zoals gehanteerd binnen het Dublinsysteem, niet absoluut is en kan worden weerlegd wanneer zwaarwegende gronden worden aangevoerd die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker bij overdracht een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, §104). Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft bevestigd dat een overdracht in het kader van de Dublin III-verordening achterwege moet blijven wanneer er een dergelijk risico bestaat.

68. De verwerende partij is derhalve gehouden om, voorafgaand aan elke overdracht, een grondig en individueel onderzoek te voeren naar het risico op schending van het non-refoulementbeginsel. Het kan niet volstaan om louter te verwijzen naar de internationale verplichtingen van Bulgarije. In de praktijk blijkt immers uit diverse bronnen dat verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije worden geconfronteerd met ernstige tekortkomingen, waaronder politiegeweld, detentieomstandigheden en beperkte toegang tot een effectieve asielprocedure³.

69. De toegang tot een eerlijke en effectieve asielprocedure, in overeenstemming met het non-refoulementbeginsel, vormt een absolute vereiste. Indien deze waarborgen niet kunnen worden gegarandeerd, zou de overdracht van verzoeker naar Bulgarije een schending uitmaken van artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 33 van het Verdrag van Genève, artikel 3 van de Dublin III-verordening en artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU.

70. De bestreden beslissing voldoet derhalve niet aan de vereisten van de motiveringsplicht, aangezien zij geen blijk geeft van een concrete, individuele en zorgvuldige beoordeling van de relevante feiten en belangen.

71. Dit gebrek aan motivering maakt de beslissing onwettig in de zin van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 en vormt tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Tot slot stelt verzoeker na een korte uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel dat de bestreden beslissing werd genomen zonder enig onderzoek en zonder evaluatie van zijn concrete persoonlijke situatie.

3.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.3. Beoordeling

3.2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1, d), van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de

behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt nu onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoont dat hij op 22 december 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije, de Bulgaarse instanties instemden met het aan hen gerichte terugnameverzoek, de relatie tussen verzoeker en zijn neven geen dwingende reden vormt die een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigt en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen, waaronder het in Bulgarije ondergaan politiegeweld, en op de algemene situatie in Bulgarije inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing beperkt blijft tot een algemene en standaardmatige verwijzing naar de toepasselijke bepalingen van de Dublin III-verordening, zonder dat zijn concrete en individuele situatie op afdoende wijze wordt onderzocht en beoordeeld. In tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat zijn familiale banden in België met zijn twee neefjes wel degelijk concreet worden beoordeeld. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Voorts wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, in de bestreden beslissing niet louter verwezen naar het EU-lidmaatschap van Bulgarije en naar het feit dat dit land partij is bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, doch wordt ook aan de hand van actuele landeninformatie nagegaan of er in Bulgarije sprake is van een systemisch en structureel falen in het bieden van opvang en bijstand en het verlenen van toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Daarbij wordt blijkens de motieven van de bestreden beslissing ook rekening gehouden met de tekortkomingen waarmee verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije worden geconfronteerd, zoals het politiegeweld, de detentieomstandigheden en de toegang tot de procedure (aan de Bulgaarse grens).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat als volgt luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de

administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker bij een schrijven van zijn advocaat van 16 maart 2026 aan verwerende partij liet weten dat hij in België beschikt over naaste familieleden, met name twee van zijn neven die beiden in België als vluchteling erkend werden. Zijn ene neef zou minderjarig zijn en zijn andere, meerderjarige, neef zou ernstige verwondingen hebben waardoor hij ondersteuning en begeleiding nodig heeft.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 17 februari 2009, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko v. Letland*) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Over de banden tussen verzoeker en zijn twee neven wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: “*Betreffende de verklaring dat zijn 2 neven in België zijn, verwijzen we in dit verband naar artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013 dat een definitie geeft van wie beschouwd kan worden als gezinslid. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als “gezinslid” van zijn neven.*

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) nr. 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een

beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst moesten bestaan, het kind, de broer of zus of ouder in staat moet zijn voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk moeten hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat we niet beschikken over concrete schriftelijke verklaringen of aanwijzingen die een afhankelijkheidsrelatie tussen de neven aantonen. We benadrukken dat de betrokkene in zijn gehoor aanhaalde dat zijn neven ver weg leefden in Afghanistan; hij verklaarde dat hij hen in België enkel nog maar aan de telefoon heeft gehad en dat ze elkaar nog niet hebben gezien. Hij verklaarde dat ze hem niet financieel of materieel steunen. We benadrukken dat de betrokkenen ook niet op hetzelfde adres of in dezelfde buurt verblijven, en dat de betrokkene niet heeft verzocht huisvesting in de buurt van zijn neven te verkrijgen. Uit deze elementen kunnen wij afleiden dat de aanwezigheid van de betrokkene in België niet bijdraagt aan de stabiliteit en het welzijn van het kind, alsook niet als essentieel wordt ervaren voor de verzorging van zijn neef. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek van de betrokkene en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende neven.”

Uit deze overwegingen blijkt dat er *in casu*, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, wel degelijk is onderzocht wat de aard en intensiteit van deze familiale banden zijn en is nagegaan in welke mate er sprake is van een reële afhankelijkheidsrelatie. Hieruit blijkt dat er geen sprake is van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat verzoeker niet dienstig aanvoert dat er geen afweging werd verricht tussen het algemeen belang en zijn recht op een gezins- of familieleven en dat niet werd nagegaan of er *in casu* minder ingrijpende maatregelen mogelijk waren.

Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij in België twee neven heeft die hier werden erkend als vluchteling en waarvan er één minderjarig is en de andere zich in een bijzonder kwetsbare medische situatie bevindt, zonder *in concreto* in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing hierover, en meer bepaald op de overwegingen dat verwerende partij niet beschikt “over concrete schriftelijke verklaringen of aanwijzingen die een afhankelijkheidsrelatie tussen de neven aantonen”, dat hij verklaarde dat hij zijn neven “in België enkel nog maar aan de telefoon heeft gehad en dat ze elkaar nog niet hebben gezien” en dat “de betrokkenen ook niet op hetzelfde adres of in dezelfde buurt verblijven” en hij “niet heeft verzocht huisvesting in de buurt van zijn neven te verkrijgen”, toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat zijn aanwezigheid “in België niet bijdraagt aan de stabiliteit en het welzijn van het kind, alsook niet als essentieel wordt ervaren voor de verzorging van zijn neef”. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker zonder enig (begin van) bewijs beweert dat hij “een belangrijke familiale steunfiguur” is die “(a)ls enige meerderjarige familielid in Europa en gezonde oom (...) een essentiële rol (vervult) in de ondersteuning en begeleiding van zijn neefjes” en dat zijn overdracht naar Bulgarije tot gevolg zou hebben dat hij feitelijk wordt gescheiden van zijn naaste familieleden in België die momenteel in hoge mate van hem afhankelijk zijn. Verzoeker verwijst evenmin dienstig naar de bepalingen inzake het hoger belang van het kind, nu hij op geen enkele wijze concreet aantoont dat zijn aanwezigheid in België bijdraagt aan de stabiliteit en het welzijn van zijn minderjarige neef.

Aldus toont verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde Minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande

bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.4. Het enig middel is niet ernstig.

3.2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

D. DE BRUYN